Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2013. gada 18. aprīlī*

Direktīva 2001/42/EK — Noteiktu plānu un programmu ietekmes uz vidi novērtējums — 3. panta 4. un 5. punkts — Plānu veida, kam var būt būtiska ietekme uz vidi, noteikšana — Atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam no ietekmes uz vidi novērtējuma atbrīvoti "iekšējās attīstības" apbūves plāni — Kvalitatīvā "iekšējās attīstības" nosacījuma kļūdaina novērtēšana, kas neietekmē apbūves plāna spēkā esamību — Ietekmes uz apbūves plānu neesamība — Direktīvas lietderīgās iedarbības apdraudēšana

Lieta C-463/11

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2011. gada 27. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts 2011. gada 6. septembrī, tiesvedībā

L

pret

M .

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*], U. Lehmuss [*U. Lõhmus*], M. Safjans [*M. Safjan*] un A. Prehala [*A. Prechal*],

ģenerāladvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretāre A. Impellicēri [*A. Impellizzeri*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 18. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *L* vārdā – *G. Rehmann*, *Rechtsanwalt*,

— *M* vārdā – *D. Weiblen*, *Rechtsanwalt*,

— Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *K. Petersen*, pārstāvji,

— Grieķijas valdības vārdā – *G. Karipsiades*, pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā – *F. Bulst* un *P. Oliver*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – vācu.

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2012. gada 19. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 27. jūnija Direktīvas 2001/42/EK par noteiktu plānu un programmu ietekmes uz vidi novērtējumu (OV L 197, 30. lpp.; turpmāk tekstā – "direktīva") 3. panta 4. un 5. punktu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *L* un *M* pašvaldību par apbūves plāna, ko tā izstrādāja, neveicot ietekmes uz vidi vērtējumu atbilstoši šai direktīvai, spēkā esamību.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Atbilstoši direktīvas 1. pantam tās mērķis ir nodrošināt augstu vides aizsardzības līmeni un veicināt noturīgu attīstību, sekmējot ekoloģisko apsvērumu integrēšanu plānu un programmu sagatavošanas un pieņemšanas procesā, nodrošinot, lai saskaņā ar šo direktīvu veiktu vides novērtējumu tādiem plāniem un programmām, kam var būt būtiska ietekme uz vidi.

4 Direktīvas 3. pantā, kurā ir noteikta tās piemērošanas joma, ir noteikts:

"1. Vides novērtējumu saskaņā ar 4. līdz 9. pantu veic 2. līdz 4. punktā minētajiem plāniem un programmām, kam var būtiska ietekme uz vidi.

2. Saskaņā ar 3. punktu vides novērtējumu veic visiem plāniem un programmām:

a) kas sagatavoti [..] pilsētas un lauku plānošanā vai zemes lietošanā un kuros noteikti pamatprincipi turpmākās attīstības saskaņošanai projektiem, kas uzskaitīti I un II pielikumā [Padomes 1985. gada 27. jūnija] Direktīvai 85/337/EEK [par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu (OV L 175, 40. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 1997. gada 3. marta Direktīvu 97/11/EK (OV L 73, 5. lpp.)];

[..]

3. Šā panta 2. punktā minētajiem plāniem un programmām, kurās noteikta nelielu teritoriju izmantošana vietējā līmenī, [..] vides novērtējums vajadzīgs tikai tad, ja dalībvalstis konstatē, ka tie var būtiski ietekmēt vidi.

4. Dalībvalstis nosaka, vai citi, 2. punktā neminēti plāni un programmas, kuros noteikti pamatprincipi to projektu turpmākās attīstības saskaņošanai, var būtiski ietekmēt vidi.

5. Dalībvalstis nosaka, vai 3. un 4. punktā minētajiem plāniem un programmām var būt būtiska ietekme uz vidi, izvērtējot katru atsevišķi vai pēc plānu vai programmu veida, vai arī izmantojot abas minētās metodes. Šim nolūkam, lai nodrošinātu, ka uz plāniem un programmām, kam var būt būtiska ietekme uz vidi, attiecina šīs direktīvas prasības, dalībvalstīm jāņem vērā attiecīgie II pielikumā noteiktie kritēriji.

[..]"

5 Direktīvas II pielikumā ir nosaukti kritēriji, lai noteiktu paredzamo ietekmes uz vidi nozīmīgumu šīs direktīvas 3. panta 5. punkta izpratnē.

Vācijas tiesības

6 Būvniecības kodekss (*Baugesetzbuch*) 2004. gada 23. septembra konsolidētajā redakcijā (*BGBl.* 2004 I, 2414. lpp.), kas ir grozīta ar 2011. gada 22. jūlija likumu (*BGBl.* 2011 I, 1509. lpp., turpmāk tekstā – "Būvniecības kodekss"), regulē pilsētplānošanu.

7 Būvniecības kodeksa 1. panta 6. punkta 7. apakšpunktā ir noteikts, ka, izstrādājot pilsētas ģenerālplānus ("Bauleitpläne"), ir jāņem vērā it īpaši vides aizsardzības, tostarp dabas aizsardzības un ainavu saglabāšanas, intereses.

8 Minētie pilsētas ģenerālplāni, kas var būt teritorijas izmantošanas plāns ("Flächennutzungsplan") vai apbūves plāns ("Bebauungsplan"), tiek izstrādāti, papildināti vai grozīti saskaņā ar standarta procedūru (Būvniecības kodeksa 2. pants un nākamie panti), ja nav iespējams izmantot vienkāršoto procedūru (Būvniecības kodeksa 13. pants) vai iekšējās attīstības apbūves plānu gadījumā – saskaņā ar paātrināto procedūru (Būvniecības kodeksa 13.a pants).

9 Ar 2004. gada 24. jūnija Likumu par pielāgošanos Eiropas tiesībām pilsētplānošanas jomā (*Europarechtsanpassungsgesetz Bau*, *BGBl.* 2004 I, 1359. lpp.) direktīva tika transponēta Vācijas tiesībās. Ar šo likumu ietekmes uz vidi novērtējums tika iekļauts pilsētas ģenerālplānu izstrādes standarta procedūrā.

10 Būvniecības kodeksa 2. panta 3. un 4. punktā attiecībā uz šo standarta procedūru ir noteikts:

"(3) Izstrādājot pilsētas ģenerālplānus, ir nepieciešams noteikt un izvērtēt intereses, kuras ir būtiski līdzsvarot, [it īpaši publiskās un privātās intereses].

(4) Ietekmes uz vidi novērtējums tiek veikts vides interesēs, kas ir noteiktas 1. panta 6. punkta 7. apakšpunktā [..]; tā mērķis ir noteikt iespējamo būtisko ietekmi uz vidi, aprakstīt un izvērtēt to ziņojumā par ietekmes uz vidi novērtējumu [..]."

11 Būvniecības kodeksa 13. panta 3. punkta pirmajā teikumā attiecībā uz vienkāršoto procedūru ir noteikts, ka "tā tiek īstenota, neveicot ietekmes uz vidi novērtējumu saskaņā ar 2. panta 4. punktu [..]".

12 Būvniecības kodeksa 13.a pantā attiecībā uz paātrināto procedūru ir noteikts:

"(1) Apbūves plāns, lai padarītu platības atkal izmantojamas, sablīvēšanas vai citam iekšējās attīstības nolūkam ["iekšējās attīstības apbūves plāns" ("Bebauungsplan der Innenentwicklung")] var tikt izstrādāts, izmantojot paātrināto procedūru. Apbūves plānu var izstrādāt, izmantojot paātrināto procedūru, tikai tādā gadījumā, ja [..] apbūvējamā zemes gabala platība kopā ir

mazāka par 20 000 m^2 [..]

[..]

[..] Paātrinātā procedūra nav iespējama, ja apbūves plāns ir nosacījums projektu, kuriem pašiem ir jāveic ietekmes uz vidi vērtējums, piemērojot Likumu par ietekmes uz vidi novērtējumu vai federālās zemes tiesības, likumībai. Paātrinātā procedūra nav iespējama arī, ja ir iemesls uzskatīt, ka ir aizskartas intereses, kas ir aizsargātas atbilstoši 1. panta 6. punkta 7. apakšpunkta b) punktam.

(2) Paātrinātās procedūras ietvaros

1. 13. panta 2. punktā un 3. punkta pirmajā teikumā paredzētie noteikumi attiecībā uz vienkāršoto procedūru tiek piemēroti pēc analoģijas;

[..]."

13 Būvniecības kodeksa 214. pantā, kas ietilpst nodaļā "Plānu paturēšana spēkā", ir noteikts:

"(1) Procedūras un formas noteikumu, kas ir paredzēti šajā likumā, pārkāpums ietekmē zemes izmantošanas plāna un vietējās pašvaldības noteikumu, kas ir pieņemti saskaņā ar šo kodeksu, spēkā esamību tikai, ja:

1. pārkāpjot 2. panta 3. punktu, plānošanas skarto interešu galvenie aspekti, kas ir zināmi vai kam vajadzēja būt zināmiem pašvaldībai, nav pareizi noteikti vai izvērtēti, ja šis trūkums ir acīmredzams un ja tas ietekmē procesa iznākumu;

[..]

(2.a) Attiecībā uz apbūves plāniem, kas ir izstrādāti, izmantojot paātrināto procedūru saskaņā ar 13.a punktu, iepriekš minētie 1. un 2. punkts tiek papildināti ar šādiem noteikumiem:

1. Formas un procedūras noteikumu un noteikumu attiecībā uz apbūves plāna un zemes gabala izmantošanas plāna savstarpējo saistību pārkāpums neietekmē apbūves plāna spēkā esamību, pat ja pārkāpums ir radies tādēļ, ka 13.a panta 1. punkta pirmajā teikumā noteiktais [kvantitatīvais] nosacījums ir interpretēts kļūdaini.

[..]"

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

14 2005. gada 14. septembrī *M* nolēma izstrādāt apbūves plānu saskaņā ar Būvniecības kodeksa 2. panta 4. punktā paredzēto parasto procedūru teritorijai, kuras platība ir 37 806 m^2, lai veiktu plānojumu, pamatojoties uz pastāvošo pilsētplānojumu, un papildinātu to ar jaunām dzīvojamajām zonām [pilsētas] perifērijā.

15 Pēc šī lēmuma sabiedrības līdzdalības ietvaros *L* un citas personas iesniedza savus iebildumus par šo plānu it īpaši saistībā ar vides aizsardzību.

16 2008. gada 23. aprīlī *M* apturēja vienu projektu kādā mazākā teritorijā. Tā nolēma izstrādāt apbūves plānu, izmantojot paātrināto procedūru, kas ir paredzēta Būvniecības kodeksa 13.a pantā.

17 No *M* lēmuma pamatojuma izriet, ka minētais plāns nerada negatīvu un ilgstošu ietekmi uz vidi un ka tas attiecas uz teritoriju apmēram 11 800 m^2 platībā, kas ir mazāka par Būvniecības kodeksa 13.a panta 1. punkta otrā teikuma 1. apakšpunktā noteikto slieksni.

18 2008. gada 26. aprīlī *M* nodeva apbūves plānu publiskai apspriešanai mēneša garumā, dodot iespēju izteikt savu viedokli. Šajā situācijā *L* un citas personas no jauna iesniedza savus iebildumus un pieprasīja veikt ietekmes uz vidi novērtējumu atbilstoši direktīvai.

19 Neveicot ietekmes uz vidi novērtējumu, *M* 2008. gada 23. jūlijā pieņēma apbūves plānu, kas ir strīdus priekšmets pamatlietā, proti, "iekšējās attīstības apbūves plānu" pašvaldības noteikumu formā.

20 2009. gada 31. jūlijā *L* cēla iesniedzējtiesā prasību, apstrīdot šī plāna likumību. Tas norādīja, ka *M* nav ņēmusi vērā faktu, ka tā pilsētbūvniecībai pakļāva teritorijas ārpus aglomerācijas, līdz ar to nevar būt runa par "iekšējās attīstības plānu" Būvniecības kodeksa 13.a panta izpratnē. Savukārt *M* apgalvo, ka ar minēto 13.a pantu ieviestās paātrinātās procedūras izmantošana bija likumīga.

21 Iesniedzējtiesa uzskata, ka apstrīdētais plāns nav "iekšējās attīstības" apbūves plāns Būvniecības kodeksa 13.a panta 1. punkta izpratnē un ka tādējādi to nedrīkstēja pieņemt, izmantojot paātrināto procedūru un neveicot ietekmes uz vidi izvērtējumu, jo viena no plānā ietvertās teritorijas daļām sniedzas ārpus jau apbūvētās zonas.

22 Līdz ar to šī tiesa uzskata, ka šis plāns tika pieņemts tādēļ, ka tika kļūdaini interpretēts Būvniecības kodeksa 13.a panta 1. punkta pirmajā teikumā paredzētais kvalitatīvais nosacījums, atbilstoši kuram apbūves plāns, lai padarītu teritorijas atkal izmantojamas, sablīvēšanas vai citam iekšējās attīstības nolūkam var tikt izstrādāts paātrinātā procedūrā. Taču šis vērtējums atbilstoši šī paša kodeksa 214. panta 2.a punkta 1. apakšpunktam neietekmē šā plāna spēkā esamību.

23 Šajā ziņā iesniedzējtiesa precizē, pirmkārt, ka, atbrīvojot "iekšējās attīstības" apbūves plānus Būvniecības kodeksa 13.a panta 1. punkta izpratnē no ietekmes uz vidi vērtējuma, valsts likumdevējs ir izmantojis direktīvas 3. panta 5. punktā paredzēto pilnvarojumu un radījis šo izņēmumu, nosakot īpašu plānu veidu, ievērojot šīs pašas direktīvas II pielikumā noteiktos atbilstošos kritērijus. Otrkārt, likumdevējs ir paredzējis Būvniecības kodeksa 214. panta 2.a punkta 1. apakšpunktā, ka procedūras noteikumu pārkāpums, kas noticis tādēļ, ka pašvaldība ir kļūdaini novērtējusi kvalitatīvo nosacījumu, neietekmē attiecīgā plāna spēkā esamību.

24 Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, iesniedzējtiesa šaubās, vai valsts likumdevējs, kombinējot Būvniecības kodeksa 13.a pantā paredzēto paātrināto procedūru ar normu par plānu paturēšanu spēkā, kas noteikta šī paša kodeksa 214. panta 2.a punkta 1. apakšpunktā, ir pārsniedzis rīcības brīvības robežas, kas tam ir piešķirtas direktīvas 3. panta 5. punktā.

25 Šajos apstākļos *Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai dalībvalsts pārsniedz direktīvas 3. panta 4. un 5. punktā noteiktās rīcības brīvības robežas, ja tā attiecībā uz pašvaldības apbūves plāniem, kuros vietējā līmenī tiek noteikta nelielu teritoriju izmantošana un pamatprincipi turpmāku atļauju piešķiršanai projektiem, bet uz kuriem neattiecas direktīvas 3. panta 2. punkts, paredzēdama īpašu apbūves plāna veidu, kuru raksturo ar platību saistīta sliekšņa vērtība un kvalitatīvs nosacījums, ņemot vērā atbilstošos direktīvas II pielikumā minētos kritērijus, noteic, pirmkārt, ka šāda apbūves plāna izstrādē netiek ņemti vērā citādi attiecībā uz apbūves plāniem spēkā esošie procedūras noteikumi saistībā ar ietekmes uz vidi novērtējumu, un, otrkārt, paredz, ka šo procedūras noteikumu pārkāpums, kura pamatā ir pašvaldības nepareizi novērtēts kvalitatīvais nosacījums, neietekmē īpašā veida apbūves plāna juridisko spēku?"

Par prejudiciālo jautājumu

Par pieņemamību

26 Vācijas valdība, tieši neizvirzot iebildumu par nepieņemamību, izteica šaubas par prejudiciālā jautājuma piemērotību pamatlietas atrisināšanai.

27 Minētā valdība savos apsvērumos būtībā apgalvo, ka Būvniecības kodeksa 214. panta 2.a punkta 1. apakšpunkts ir jāinterpretē šauri un ka tādos apstākļos, kādi ir raksturīgi pamatlietā aplūkojamā apbūves plāna pieņemšanai, šī tiesību norma visdrīzāk nav piemērojama.

28 Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka atbilstoši pastāvīgajai Tiesas judikatūrai uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdevusi pašas noteiktajos tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļu ietvaros un kuru precizitāte Tiesai nav jāpārbauda, attiecas prezumpcija par atbilstību. Tiesas atteikums lemt par valsts tiesas lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu ir iespējams tikai tad, ja acīmredzami ir skaidrs, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēma ir hipotētiska vai arī ja Tiesas rīcībā nav tādu vajadzīgo faktisko un tiesisko apstākļu, lai varētu sniegt noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (2010. gada 12. oktobra spriedums lietā C-45/09 *Rosenbladt*, Krājums, I-9391. lpp., 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Šajā gadījumā uzdotais jautājums ir par direktīvas 3. panta 4. un 5. punkta interpretāciju. Par valsts tiesību normu interpretāciju nevar lemt Tiesa, bet gan vienīgi iesniedzējtiesa (2012. gada 28. jūnija spriedums lietā C-7/11 *Caronna*, 54. punkts), un vienīgi tā var noteikt, kādā mērā Būvniecības kodeksa 214. panta 2.a punkta 1. apakšpunktu var piemērot pamatlietā. Turklāt no iesniedzējtiesas lēmuma neizriet nekādas norādes uz to, ka minētā valsts tiesību norma varētu netikt piemērota šajā lietā.

30 Šajos apstākļos lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jāuzskata par pieņemamu.

Par lietas būtību

31 Vispirms ir jāatgādina, ka direktīvas galvenais mērķis, kā tas izriet no tās 1. panta, ir plāniem un programmām, kam var būt būtiska ietekme uz vidi, veikt vides novērtējumu to izstrādāšanas laikā un vēl pirms to pieņemšanas (2011. gada 22. septembra spriedums lietā C-295/10 *Valčiukienė* u.c., Krājums, I-8819. lpp., 37. punkts, kā arī 2012. gada 28. februāra spriedums lietā C-41/11 *Inter-Environnement Wallonie* un *Terre wallonne*, 40. punkts).

32 Kā izriet no iesniedzējtiesas lēmuma, pamatlietā aplūkojamajam apbūves plānam ir piemērojams direktīvas 3. panta 4. punkts vai, iespējams, šīs direktīvas 3. panta 3. punkts. Atbilstoši šīm tiesību normām dalībvalstis nosaka, vai tajā minētajiem plāniem var būt būtiska ietekme uz vidi.

33 Atbilstoši minētās direktīvas 3. panta 5. punktam plānu, kam var būt būtiska ietekme uz vidi un kam tādēļ ir vajadzīgs novērtējums atbilstoši šai direktīvai, noteikšana notiek, vai nu pārbaudot katru gadījumu atsevišķi, vai nosakot plānu veidus un apvienojot abas metodes.

34 Attiecībā uz apbūves plāniem Vācijas likumdevējs ir noteicis, ka šādu plānu izstrādāšanai principā ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, bet ka īpaša veida plāni, proti, iekšējās attīstības apbūves plāni, kas atbilst Būvniecības kodeksa 13.a panta 1. punktā noteiktajiem nosacījumiem, ir atbrīvoti no šī pienākuma.

35 Šajā ziņā ir svarīgi precizēt, ka uzdotais jautājums attiecas, kā ģenerāladvokāts norādīja savu secinājumu 45. punktā, uz to, kā direktīvas lietderīgo iedarbību varētu ietekmēt abu tādu valsts tiesību normu kopīga piemērošana, kādas ir Būvniecības kodeksa 13.a pants un 214. panta 2.a punkta 1. apakšpunkts.

36 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai direktīvas 3. panta 5. punkts, skatīts kopā ar šī panta 4. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, saskaņā ar kuru kvalitatīva nosacījuma, kas noteikts šīs direktīvas transpozīcijas normā, saskaņā ar kuru īpaša veida apbūves plāna pieņemšana ir atbrīvota no ietekmes uz vidi novērtējuma atbilstoši minētajai direktīvai, pārkāpums neietekmē šī plāna spēkā esamību.

37 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka tādas tiesību normas, kāda ir Būvniecības kodeksa 214. panta 2.a punkta 1. apakšpunkts, sekas ir, ka apbūves plāni, kuru izstrādei nav veikts ietekmes uz vidi vērtējums atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam, ar kuru ir transponēts direktīvas 3. panta 5. punkts, paliek spēkā pat tad, ja tie ir izstrādāti, neveicot ietekmes uz vidi vērtējumu atbilstoši šai normai.

38 Šāda sistēma atņem jebkādu lietderīgo iedarbību direktīvas 3. panta 1. punktam, kurā ir prasīts, lai ietekmes uz vidi novērtējums tiktu veikts tās 3. panta 3. un 4. punktā norādītajiem plāniem, kuri var būtiski ietekmēt vidi.

39 Lai gan ir iedomājams, ka īpašs plānu veids, kas atbilst Būvniecības kodeksa 13.a panta 1. punktā paredzētajam kvalitatīvajam nosacījumam, *a priori* nevar būtiski ietekmēt vidi, jo šis nosacījums var nodrošināt, ka šāds plāns atbilst atbilstošajiem kritērijiem, kas noteikti direktīvas II pielikumā, uz kuriem ir atsauce tās 3. panta 5. punkta otrajā teikumā, tomēr šķiet, ka šāds nosacījums zaudē savu lietderīgo iedarbību, ja to kombinē ar tādu tiesību normu, kāds ir Būvniecības kodeksa 214. panta 2.a punkta 1. apakšpunkts.

40 Saglabājot spēkā apbūves plānus, kas valsts tiesībās transponētās direktīvas izpratnē var būtiski ietekmēt vidi, minētā Būvniecības kodeksa tiesību norma galīgi atļauj izstrādāt tādus plānus, neveicot ietekmes uz vidi novērtējumu, ja vien tie atbilst Būvniecības kodeksa 13.a panta 1. punkta otrajā teikumā noteiktajam kvantitatīvajam nosacījumam un ja tie nav pretrunā šī paša panta ceturtajā un piektajā teikumā noteiktajiem izslēgšanas pamatiem.

41 Šādos apstākļos tiesībās nav pietiekami nodrošināts, ka pašvaldība visos gadījumos izpilda atbilstošos direktīvas II pielikumā noteiktos kritērijus, kā par to liecina jēdziena iekšējā attīstība ieviešana regulējumā ar mērķi izmantot rīcības brīvību, kas tai ir piešķirta direktīvas 3. panta 5. punktā.

42 Tādējādi ir jākonstatē, ka tādas valsts tiesību normas, kāds ir Būvniecības kodeksa 214. panta 2.a punkta 1. apakšpunkts, kas pieņemts, transponējot direktīvas 3. panta 5. punktu, sekas ir tādas, ka no ietekmes uz vidi novērtējuma tiek atbrīvoti apbūves plāni, kas nebija jāatbrīvo, un tas ir pretēji direktīvas mērķim, it īpaši tās 3. panta 1., 4. un 5. punktam.

43 Vispār no Tiesas judikatūras izriet, ka, tā kā par plānu direktīvas izpratnē pirms tās pieņemšanas vajadzēja veikt ietekmes uz vidi novērtējumu saskaņā ar direktīvā izvirzītajām prasībām, kompetentajām iestādēm ir pienākums veikt visus vispārīgos vai īpašos pasākumus, lai labotu šāda novērtējuma neveikšanu (skat. šajā ziņā iepriekš minēto spriedumu lietā *Inter-Environnement Wallonie* un *Terre wallonne*, 44.–46. punkts).

44 Tādējādi pamatlietā iesniedzējtiesai savas kompetences ietvaros ir jāpiemēro Savienības tiesību normas un jānodrošina tām pilnīga iedarbība, atstājot nepiemērotas Būvniecības kodeksa normas, it īpaši 214. panta 2.a panta 1. punktu, kas liek šai tiesai pieņemt direktīvai pretēju lēmumu (skat. šajā ziņā 1978. gada 9. marta spriedumu lietā 106/77 *Simmenthal*, *Recueil*, 629. lpp., 24. punkts, un 2013. gada 26. februāra spriedumu lietā C-617/10 *Åkerberg Fransson*, 45. punkts).

45 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka direktīvas 3. panta 5. punkts, skatīts kopā ar tās 3. panta 4. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, saskaņā ar kuru kvalitatīva nosacījuma, kas noteikts šīs direktīvas transpozīcijas normā, saskaņā ar kuru īpaša veida apbūves plāna pieņemšana ir atbrīvota no ietekmes uz vidi novērtējuma atbilstoši minētajai direktīvai, pārkāpums neietekmē šī plāna spēkā esamību

Par tiesāšanās izdevumiem

46 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 27. jūnija Direktīvas 2001/42/EK par noteiktu plānu un programmu ietekmes uz vidi novērtējumu 3. panta 5. punkts, skatīts kopā ar tās 3. panta 4. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, saskaņā ar kuru kvalitatīva nosacījuma, kas noteikts šīs direktīvas transpozīcijas normā, saskaņā ar kuru īpaša veida apbūves plāna pieņemšana ir atbrīvota no ietekmes uz vidi novērtējuma atbilstoši minētajai direktīvai, pārkāpums neietekmē šī plāna spēkā esamību.

[Paraksti]